

Van PNG naar Australië

Port Hinchinbrook, 2 augustus

Met het naderen van ons afscheid van PNG wil ik naast de hindernissen die moesten worden overwonnen, zoals de bijna-schipbreuk, technische problemen, harde tegenwind waar we tegenop moesten boksen, toch ook iets schrijven over de ontmoetingen met de mooie en bijzondere mensen in PNG.

Op bijna al die prachtige, ogenschijnlijk onbewoonde plekken waar we voor anker lagen, kwamen zij in hun kano's bij ons langs. Voor ruilhandel of een praatje, maar ze konden ook eindeloos lang rond de boot hangen zonder een woord te zeggen. Ook al was hun nieuwsgierigheid te begrijpen, zo vaak komen er geen jachten bij hun eiland, soms was die ongevraagde belangstelling iets teveel of kwam op het verkeerde moment.

Als je bijvoorbeeld na een vermoeiende tocht op adem probeerde te komen of met werkzaamheden bezig was, of 's ochtends vroeg nog half slaperig, oog in oog stond met een nieuwsgierige eilandbewoner die zonder enige gêne door de patrijspoort loerde.

Vanuit Westerse opvattingen zou je dat als een inbreuk op je privacy kunnen ervaren. Er schulde echter nooit enig kwaad achter en had alleen te maken cultuurverschillen die we in de loop van de tijd beter zijn gaan begrijpen. In hun cultuur wordt alles met elkaar gedeeld en onze opvattingen over privacy kennen ze niet. Voor mij, naast alle andere redenen om door dit prachtige land te reizen, een leerzame ervaring.

Misschien te vergelijken met de ervaring van Jared Diamond als hij in het begin van zijn boek *Zwaarden, Paarden en Ziektekiemen* zijn verhouding met Yali, een Papua in de Highlands beschrijft. Zonder te willen generaliseren of denigrerende bedoelingen te hebben, zou geen van de mensen die wij hebben ontmoet zich met hun vaardigheden goed kunnen handhaven in onze razendsnelle high-tech wereld. Maar zij hebben de kennis en ervaring om zich succesvol te handhaven in een omgeving waarin de Westerse mens hopeloos zou falen.

En als we het hebben over de foot print van hedendaagse bewoners van onze planeet, kunnen we deze mensen als voorbeeld nemen. Natuurlijk een wat onzinnige stelling want over de hele wereld is de ontwikkeling van de mensen bepaald door de natuurlijke omstandigheden waarin zij leven. Maar een gedachte om wel bij stil te staan in onze eeuwige jacht naar meer, beter en groter...

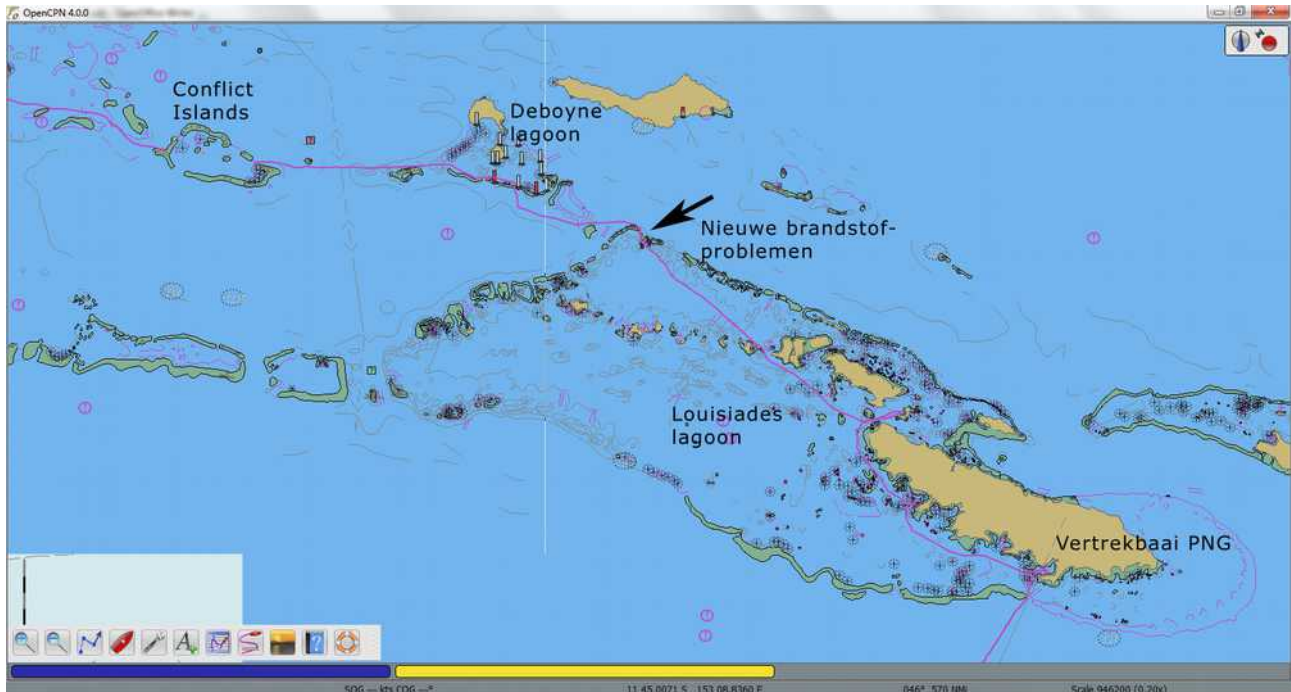
Ik voel me bevoorrecht om Kevin en zijn familie, die vorig jaar ruim een week met ons is meegevaren, opnieuw te bezoeken. Om door Jimmy Basil, die we vorig jaar via zijn leergierige dochter Dorothy hebben ontmoet, uitgelegd te krijgen hoe hij met zeer eenvoudige gereedschappen prachtige bagi's, de traditionele halskettingen maakt.

Maria, dochter Dorothy met baby broertje en Jimmy Basil uit Nimoa

En als laatste contact in PNG kennis te hebben gemaakt met John die, in de stromende regen met zijn dochter op weg naar de school waar zij les geeft, met zijn dinghy pardoes langs ALK afmeert om een tros bananen en papayas langs te brengen. Slechts een paar van de mooie ontmoetingen in PNG. Vriendelijk, bescheiden, nieuwsgierig, vrijgevig en beleefd zijn de kenmerken van de bevolking in PNG zoals wij die hebben ervaren op de talloze eilanden die we bezochten.

Maar laten we teruggaan naar de Conflict Islands waar het vorige verslag eindigde. We lagen er veilig voor anker, ook al waaide je er uit je hemd. Desondanks kan Juan er vanaf ALK nog een mooie duik maken. Wel alleen want met mijn ontstoken knie kan ik nog beter even niet de zee ingaan.

Met twee riffen in het grootzeil steken we de grote lagune van de Conflicts over. De golven zijn hier niet zo hoog en ondanks dat de GPS soms niet meer dan 2,5 knopen aangeeft, komen we er goed tegenin. En ook het volgende stuk naar de lagune van de Deboyne Islands gaat redelijk voorspoedig. De moeilijkste stukken zitten erop. Uit ervaring weet ik dat de wind in de volgende 'hindernis', de enorme lagune van de Louisiades minder is. 5Bft tegenwind is een 'makkie' als je al dagenlang tegen 6Bft moet opboksen! Als we de lagune via de noordoostelijke passage invaren en bij Kamatal voor anker willen gaan, slaat het noodlot echter opnieuw toe...

Met minder dan een halve mijl te gaan tot de ankerplaats slaat de motor af! Wat nu??? We zijn aan alle kanten omgeven door riffen en voor we daar op zouden stranden, laten we het anker in 20m water vallen. Geen ideale ankerplek maar veilig genoeg om de opstandige motor aan te pakken. Dat er opnieuw een probleem met de brandstofvoorziening is snel duidelijk, maar waar zit de verstopping? De filters kunnen eigenlijk niet de oorzaak zijn, maar dat is toch het eerste wat ik moet controleren. Ze zien er goed uit maar met de opvoerpomp krijg ik geen diesel in de brandstofpomp. Ik haal alle leidingen los maar daar kan ik ook geen verstopping ontdekken. Waar zit die verstopping in godsnaam?

Terwijl ik, met assistentie van Bastienne bezig ben, maakt Juan een pasta klaar. Eerst maar eens wat eten. Dat geeft tijd om na te denken. Juan en Bastienne vragen zich af wie er op deze plek hulp zou kunnen bieden als ik er niet uit zou komen. Daar kan ik ze helaas geen geruststellend antwoord op geven..... We zijn echt op onszelf aangewezen. Tijdens de pasta maaltijd borrelen er nieuwe ideeën in me op. Het kan bijna niet anders dan dat het opvoerpompje kapot is. Als dat het probleem is, zou je dat met een dagtank kunnen omzeilen en ik bedenk hoe ik een tijdelijke dagtank van een jerrycan zou kunnen maken.

Maar na de maaltijd haal ik eerst het pompje uit elkaar. Op het eerste oog is er niets mis mee maar als ik eraan zuig, merk ik dat de brandstof er net zo gemakkelijk in, als weer uit stroomt. Er moet iets mis zijn met de klepjes. Als ik het pomphuis goed inspecteer, ontdek ik restanten van een pakkingring, maar ik zie ook dat één van de klepjes scheef in het huis zit. Met de hand kan ik het weer op zijn plaats drukken. Dit moet de oorzaak zijn geweest. Ik zet alles weer in elkaar maar hij pompt nog steeds niet. Het huisje moet 180 graden worden gedraaid. Dan werkt het pompje gelukkig weer zoals het hoort. Pffff....

Er is ondertussen heel wat lucht in het systeem gekomen en we moeten lang starten voor alle vier de cilindrs weer in het gareel lopen maar dan draait mijn trouwe Ford weer als vanouds. Grote opluchting aan boord wat we vieren met een biertje, want Bastienne zat al allerlei noodscenario's te bedenken; radiocontact, tsja..... maar met wie? Radio Scheveningen is echt te ver weg, noodboodschap naar Marijke sturen.....wat kan zij doen op zo'n afstand? Voor de nacht blijven we op dezelfde plek liggen. Geen denken aan om in het donker tussen de riffen door te manoeuvreren naar de ankerplaats. Gelukkig zwakt de wind in de loop van de avond wat af en komen we de nacht goed door.

De volgende ochtend varen we het laatste stukje door naar de goed beschutte ankerplaats om ons gemak te ontbijten. Juan maakt scrambled eggs met bacon klaar. Heerlijk op het verse brood dat ik de vorige dag nog tussen de bedrijven door, heb kunnen maken. Juan kan Bastienne verleiden om rond ALK te snorkelen en zij verbaast zich over waanzinnig grote vissen 'zwart van snuit tot staartvin met drie gele strepen in de breedte' maar vangen met de harpoen of vislijn lukt Juan niet.

Twee dagen later komen we aan het eind van de middag in Nimoa aan. Een goed beschutte baai maar ondanks een hoop goed bedoeld advies van locals gaan we niet op de goede plek voor anker. 's Avonds steekt er een heftig onweer op met valwinden en de ketting ligt dood koraal door te zagen. In de voorkooi lig ik één meter onder de ketting aan dek en de

herrie is van tijd tot tijd oorverdovend. Niet bepaald bevorderlijk voor een goede nachtrust! De volgende ochtend wijst John, die ik hier vorig jaar heb ontmoet, waar we beter kunnen liggen. We ankeren in een grote zandplek naast een Australisch zeiljacht. De eerste zeilboot in weken met aan boord ook een Hans. Hij vaart al jaren vanuit Cairns naar PNG met afgeschreven zonnepanelen uit Australië waarmee hij locals van stroom voorziet. Voornamelijk voor LED verlichting en om mobiele telefoons te kunnen laden. Mooie missie! Hij heeft nuttige tips over ligplaatsen in Cairns en vakmensen die ik daar kan vinden. Ik zie aankomen dat ALK een grondige opknapbeurt nodig zal hebben en Cairns lijkt de beste faciliteiten te bieden.

Nimoa is een prima plek om ons voor te bereiden op de aankomst in Australië. Ik heb nog geen enkel land bezocht waar je te maken krijgt met zoveel strenge regels en grondige controle. Beter om goed beslagen ten ijs te komen. Juan en ik zijn uren in de weer om groene algen van de waterlijn te borstelen en de ergste aangroei van het onderwaterschip weg te schrapen met een plamuurmes. De schroef wordt grondig onderhanden genomen zodat we daar vanwege de aangroei geen snelheid mee verliezen. Alle kastjes met etenswaren worden uitgeruimd, blikjes, flessen, plastic verpakkingen etc. worden geïnventariseerd en in een Excel spreadsheet opgenomen of zonodig weggegooid. Zo hebben we ook meteen een beter idee wat we met de oversteek kunnen eten.

In het dorp kunnen we goed drinkwater scoren van de publieke kraan die vorig jaar is aangelegd. De loodzware jerrycans zijn niet te tillen maar Jimmy's vrouw, Maria zet ze gewoon op haar hoofd met een doek ertussen en loopt er een paar honderd meter mee naar de bijboot. Ongelooflijk hoe handig en sterk zij is. Het is haar niet aan te zien!

Na gedane arbeid gaat Juan aan land met zijn drone. Onder grote belangstelling en verbazing vliegt hij ermee langs het strand. De kinderen kijken gebiologeerd naar zijn 'vliegende schotel'.

Jimmy laat ons zien hoe hij de kralen van de bagi's maakt, halskettingen met meer waarde dan geld in de traditionele Kula ruilhandel in Milne Bay provincie. Op internet is daar uitgebreide informatie over te vinden. Op de dag van ons vertrek komt hij langs met een paar prachtige vissen. We ruilen een halve filet van een Spaanse makreel voor een snorkelsetje. Een van onze favoriete vissen voor sashimi!

Na Nimoa motoren we nog twee dagen tegen de ZO in tot we in Dumaga Bay op Tagula aankomen. Hier liggen we vlakbij een passage van het rif waar we aan de oversteek naar Australië beginnen. Na meer dan 250 moeizame mijlen tegen de wind in, moeten we nu met halve wind 600M naar Townsville zeilen. We zijn er klaar voor. ALK ziet er van binnen en buiten toonbaar uit, de Australische Border Protection is geïnformeerd dat we er aan komen, Bastienne heeft een stapel pannekoeken gebakken voor fast food onderweg, de windvaan is in gereedheid gebracht en het toilet werkt weer. Op de valreep verslikt de pomp zich in de keiharde drollen van Juan en hij moet helemaal uit elkaar. Een 'lekker' klusje dat ik met hulp van Juan klaar. Positief is dat het nu gebeurt en niet onderweg want dan hadden we het toilet niet kunnen gebruiken.

Op een zonnige morgen varen we op 22 juli door de rifpassage. Eenmaal uit de beschutting van het rif worden we gegrepen door flinke zeeën. De wind is krachtig en meer ZO dan OZO. Dat betekent hoger aan de wind zeilen met meer water aan dek dan ons lief is. Bastienne heeft moeite 'haar plekje' te vinden tot ze ontdekt dat ze naar achteren kijkend, goed op het achterluik kan zitten. Alleen dan ziet ze het buiswater niet aankomen. Het duurt niet lang voor ze helemaal doorweekt is en de pannenkoek die ik voor haar klaar maak, kan ze niet lang binnen houden. Bij mij ligt zeeziekte ook steeds op de loer maar ik kan de maag een beetje gevuld houden. Juan heeft ogenschijnlijk de minste moeite en is binnen af en toe nog bezig op zijn laptop. Maar we varen snel en de windvaan houdt ALK goed op koers.

De eerste nacht brengen we alledrie binnen door. De Coral Sea is hier volkomen verlaten. Ik lig aan de lage kant op de bank, Juan ligt onder mij op de vloer en Bastienne maakt er het beste van in de hondekooi. Af en toe kijken we hoe het er buiten voor staat, maar wachten draaien zit er nog niet in en is ook een vrij zinloze activiteit in de pikdonkere nacht. We houden in de gaten dat we goed op koers blijven liggen en dat de zeilen goed staan.

Ook de tweede dag jakkeren we zo door. Ik maak een kop thee met een crackertje voor arme Bastienne maar zelfs dat kan ze niet binnen houden. Ik heb met haar te doen maar kan weinig doen om haar lijden te verlichten. Ook overdag brengen we de meeste tijd liggend door, dat vergt de minste inspanning. De pannenkoeken gaan er bij Juan en mij wel in en naarmate ik me wat beter voel, kan ik zelfs genieten van een pannenkoek met gebakken kaas.

Ondertussen varen we sneller dan ik had ingeschat en aan het eind van de derde dag komen we al bij North Cay in de Willis eilanden aan. Daar had ik een stop gepland en daar zijn we ook zeker aan toe maar met de wind die nu meer uit OZO komt, voorzie ik dat we daar weinig beschutting van het rif zullen hebben. Bovendien zullen we er met donker aankomen. Geen optie dus om hier een rustpauze in te lassen. We moeten nog een nachtje doorvaren. Even slikken voor Bastienne maar ze zet zich er snel overheen. Ik heb geen watjes aan boord!

De volgende ochtend is het nog donker als we bij de Herald Cays aankomen. Op de Google Earth kaart varen we door tot we in de luwte zijn waar we de zeilen bergen. Met de eerste zonnestralen zien we de zandplaat liggen. Veel dichterbij dan we aan de hand van de kaart inschatten en we houden een veilige afstand. Langzaam varen we door en heel geleidelijk worden de golven minder. Als de zon eenmaal op is, blijkt het eilandje toch nog een heel eind weg te liggen. We zien nu ook de brekers op het rif er omheen. De bodem komt heel geleidelijk vanaf een meter of 50 omhoog en we varen voorzichtig door tot we nog 8m onder de kiel hebben. Er liggen her en der grote rotsblokken of koraalhoofden maar die liggen ver genoeg uit elkaar om het anker in een ruime zandplek te laten vallen. Een weldadige rust keert terug aan boord en vermoeid gaan we alledrie onder zeil.

Ik niet lang, want er liggen een paar klusjes op me te wachten. De lijn waarmee we de windvaan instellen, staat op breken. Ik heb een reservelijns aan boord maar om die te monteren in de wilde zee was geen optie. Op deze rustige ankerplaats is dat echter geen probleem. De kompasverlichting is er ook mee opgehouden. Natuurlijk precies op een cruciaal moment in de nacht toen de wind draaide. Zonder windrichtingmeter en in het stikgedonker wordt het dan echt zeilen op de tast met grote kans op zeilschade in de harde wind. Een priegelwerkje om een nieuw draadje te solderen aan het miniatuurlampje maar met hulp van Bastienne brengen we dat tot een goed einde.

Met de bakken water die we aan dek kregen is de kettingbak aardig volgelopen. Geen lekker idee om dat gewicht in de boeg te hebben. De kettingbak zit aan het voeteneinde van de voorkooi achter een luik en om die te legen, zonder de matrassen onder de modder te knoeien, moeten die er eerst uit. Het afvoerpijpje blijkt dichtgeslibd te zijn en ik moet met een schroevendraaier een soort onderwateroperatie uitvoeren. Als het eenmaal doorloopt, wiebelen we met 10 afwasbakken vol smerig zeewater door de kajuit. Dat gewicht kunnen we maar mooi kwijt zijn! We zijn klaar voor de laatste etappe naar Townsville.

Herald Cay ligt heel afgelegen en dat prikkelt de nieuwsgierigheid. Hier zullen maar heel weinig jachten komen. Als de klussen zijn geklaard, kost het me niet veel moeite Juan te overreden onze duikpakken aan te trekken en naar het strand te snorkelen. Als we erin duiken zien we meteen een grijze rifhaai die er snel vandoor gaat zodra hij ons in de gaten heeft. De bodem is puur wit zand met hier en daar grote rotspartijen. Korallen zien we nauwelijks. Een totaal ander landschap dan in de Koraaldriehoek. Het eiland bestaat uit een lage zandplaat die achter het strand begroeid is met zeewater minnende struiken. Van een afstand hebben we al gezien dat dit een vogelparadijs moet zijn want 'boobies' (de Jan van Genten van de tropen), fregatvogels en sterntjes vliegen af en aan.

Aangekomen bij de lage struiken ontdekken we dat die helemaal vol zitten met zeevogels die we bijna kunnen aanraken. De boobies kennen geen enkele angst en onder de struiken zien we broedende kreeftkeerkringvogels. Alleen de fregatvogels laten ons niet zo dichtbij komen. Fregatvogels zijn acrobatische vliegers en als we rustig in het zand gaan zitten, scheren ze vlak over onze hoofden. Een fantastisch spektakel en we zijn volkomen verrast dat hier aan te treffen. We kunnen er bijna geen genoeg van krijgen maar in onze natte duikpakken beginnen we onderkoeld te raken. Het is nog een heel eind om terug te zwemmen naar ALK en als ik weer aan boord klim, ben ik echt onderkoeld. Pas na twee uur en met een fleece jasje aan, kom ik weer op temperatuur. Maar deze ervaring was de ontbering waard!

Red footed boobies in laag struikgewas op Herald Cay

Een broedende kreeftkeerkringvogel

Van Herald Cay is het nog 200M naar Townsville met talloze riffen op onze route. De volgende dag gaan we weer op weg. De eerste hindernis op onze route is Flinders Reef waar we tegen het eind van de middag aankomen. De zon is al onder voor we er helemaal doorheen zijn, maar het rif is hier met 40-50m diep genoeg. Vergelijk dat met de Noordzee die maar 30 tot 40m diep is.

In de nacht varen we door een stuk zee dat meer dan 1000m diep is, tot we met daglicht de riffen van het Great Barrier Reef passeren. Voor een beschrijving van deze etappe geef ik het woord even aan Bastienne.

We vertrekken rond half negen voor de allerlaatste etappe van een etmaal plus nog een dag. ALK loopt fantastisch op zeil en op koers in de beschutting van Herald Cay. Buiten de riffen wordt het al weer snel wat heftiger, met als voordeel dat we zes en een halve knoop hoog aan de wind zeilen. Een prachtige dag met veel zon en goed zicht. Voor het eerst plant ik mezelf met een kussentje onder mijn hoofd tegen de kombuis en voeten tegen de railing in de zon. Juan komt er snel bij. Gekscherend bestel ik een Campari Soda citroen met een bakje chips. Hij trapt er niet in dit keer als deckservice op te treden en er is bovendien alleen gin aan boord, bij mijn weten. Wat een genot om de zee wat meer blauw en turquoise getint te zien, in plaats van donkergrijs overgaand in grijze regenwolken. Af toe toch een plensje buiswater door het gangboord, maar ach ja...Hans geniet ook even samen met Juan van de zon op het dek, terwijl ik de crossing probeer te beschrijven in mijn hondenkooi/zigeunercabine.

We eten wat pompoensoep die ik in Herald Cay heb gemaakt, koolsla en pasta met tonijn voor de liefhebbers. Vroeg het bed in. Alledrie checken we om beurten ieder uur of we nog op koers liggen en de windvaan het houdt. Na de rustdag bij het rif kan ik niet meer pretenderen zeeziek te zijn. Om tien, één, vier en zeven uur ben ik aan de beurt voor de wacht en controle. Ik verleg, door aan het onderste lijntje van de windvaan te trekken, de koers wat meer naar bakboord en probeer te gaan slapen. Om één uur zie ik een groot schip op bijna drie uur varen, niet gemeld door de mannen. Ik weet alleen niet of hij dichterbij op ramkoers komt te liggen of juist verder van ons wegvaart. Ik probeer het toplicht aan te zetten maar de top van de mast blijft onverlicht. Juan die ook nog niet slaapt en om 12 uur de koers heeft bijgesteld, probeert me te helpen. Tevergeefs. Ook als Hans de zekering heeft vervangen, zijn we niet zichtbaar op zee. Bovendien zijn we een eind van koers af. Met vereende krachten herstellen Hans en ik de koers. Om twee uur een nieuwe slaappoging, maar ik hoor gegorgel uit het afvoerputje, gekreun uit de lijnen en touwen, getrek en gesteun van de twee stalen stuurkabels van de windvaan, een klepperende deksel op de ingeklemde soeppan op het fornuis, rammelende borden, gekraak van hout en gebonk van 'freak waves' of dwarsliggers tegen de romp alsof een boomstam de boot ramt, plus gefluit van de wind in de zeilen. Ik heb verdorie veel te goede oren of ik maak me druk om grote schepen, die buiten de op de kaart aangegeven scheepvaartroutes varen. Er bovenop komt nog het kletteren van het extra blok voor het grootzeil. Dat hoort toch niet? Enfin, om half zes is de boot in rep roer; Hans gaat eruit voor het blok, maar ontdekt dat één van de staalkabels van de windvaan het dreigt te begeven. Hij zet eerst het blok weer vast en vervangt de staalkabel door een sterke lijn. Ik hoor hem

heen en weer draven op het dek. Alk ligt uiteraard nu flink van zijn uitgestippelde koers af en Juan stelt de herstelde windvaan opnieuw in, als Hans ALK handmatig goed op koers heeft gelegd. De consternatie was dus groot deze nacht. Oef, helemaal niet geslapen als het om zeven uur weer mijn beurt is. Gammel, maar blij dat het weer licht is en je de verraderlijke riffen goed kunt zien. We maken flink wat knopen, soms wel tot meer dan zeven en berekenen dat we vlak na zonsondergang en na het passeren van alle riffen, Townsville vanavond al kunnen binnenlopen in plaats van laat in de nacht. Al op 30 mijl afstand zien we Magnetic Island en de uitstekende kapen van Australië opdoemen. "What you see is not what you get" want het is nog zeker vier tot vijf uur zeilen. Opletten bij het kruisen van de met bakens goed gemarkeerde entree voor de grote schepen. Tegen zeven uur 's avonds lopen we Townsville binnen. De coördinaten van de ankerplek buiten de pier van de marina staan al in de kaart. Maar er liggen pal voor ons ook nog een paar onverlichte jachten. Shit, dat ging bijna mis. Ik zag ze en zei dat tegen Hans, maar hij luisterde niet naar me of hoorde me niet. Affijn we zijn veilig aangekomen in Australië! Opgeluchte zeemeermin in Australia,
Bastienne

We liggen goed voor anker met voldoende ruimte tussen de andere jachten ook al roept mijn buurman op zijn 'plastic fantastic' ons onverstanebare aanwijzingen toe. De gele Q vlag voor quarantaine is al gehesen maar ik meld me nog niet. Stel dat ze op dit late uur nog aan boord willen komen, dan ben je meteen een fortuin kwijt aan overuren van de officials. De inklaring komt morgenochtend aan de beurt. We gaan eerst een nachtje goed slapen!

We naderen de kust van Australia met rechts Magnetic Island en Townsville voor ons

Ik ben er de volgende ochtend al vroeg uit. Het is even wennen om in een grote haven te liggen. Geen mooie riffen maar grote pieren, geen diepblauw maar groen, modderachtig water, geen prachtige tropische bomen maar stalen kranen en loodsen en geen kindergeluiden maar geraas van verkeer! Via de marifoon maak ik contact met de jachthaven om te melden dat we klaar zijn voor de inklaring. Als snel krijg ik door dat we naar de 'fuel pontoon' in de jachthaven kunnen doorvaren. Landvasten worden opgediept uit het achteronder en stootwillen opgehangen. Ik kan me niet herinneren wanneer dat voor het laatst was.

Townsville met de ankerplaats achter de pier naast de grote haven

Eenmaal afgemeerd loopt een vriendelijke dame van duidelijk Aziatische afkomst ons tegemoet. Theresa is van 'Quarantine' en komt oorspronkelijk uit de Filippijnen.

Met haar grote zwarte werkschoenen stapt ze aan boord. Niet helemaal hygiënisch maar die mogen niet uit van haar Australische baas. We maken kort kennis, voor ze vriendelijk maar efficiënt aan de slag gaat. Het meeste voedsel wat Australië niet in mag, hebben we al weggegooid of is onderweg overboord gegaan. Maar mag dat opengemaakte blikje corned beef, die gekookte eieren uit PNG, de Australische bloem gekocht in PNG of de kaas voor op brood, nou wel of niet aan boord blijven? Zij gaat met een grote gele zak de kajuit in en in overleg met Juan bekijkt ze wat we wel of niet in de 'Zak van Quarantaine' verdwijnt.

Ondertussen zijn Shane en Suva van Customs ook gearriveerd. Shane doet met mij het papierwerk in de kuip en Suva gaat binnen aan

de slag om te controleren of we geen smokkelwaar hebben meegenomen. Het is een drukte van belang aan boord! Als ik een gegeven moment mijn laptoprugzak wil pakken, zie ik Suva onder de matrassen in de voorkooi bezig de vakken eronder uit te pluizen. Alles wordt nauwkeurig bekeken en weer op zijn plaats teruggelegd. Ook de boeken gaan allemaal van de plank om te checken of er niet iets in of achter verstopt zit. Hij gaat behoedzaam maar grondig te werk. Toch hou ik er een raar gevoel aan over dat een vreemde in al mijn spullen zit te neuzen.

De formulieren die Shane nodig heeft, heb ik al op de laptop ingevuld en samen lopen we naar het kantoor van de jachthaven om ze te laten printen. Onderweg vraagt hij me van alles over wie we zijn en hoe we elkaar kennen. Hij wil weten of ik de bagage van Juan heb gecontroleerd toen hij aan boord kwam. Die gedachte is nooit bij me opgekomen en gênant als ik dat zou moeten doen. Hij staat ervan te kijken. Ja, zo'n douaneman kijkt toch heel anders tegen dit soort zaken aan!

Shane heeft het mij ook al gevraagd maar laat Bastienne ook nog een keer uitleggen wat haar relatie met de schipper is. Hij gaat niet over één nacht ijs! Maar goed, we zijn natuurlijk ook een wat wonderlijk stelletje...

Het hele 'circus' speelt zich echter in een gemoedelijke sfeer af en al met al toch geen onaangename kennismaking met Australië.

Na anderhalf uur is de zaak geklaard en krijg ik mijn 'clearance papers'. Shane geeft me in eerste instantie 3 maanden verblijf voor de boot maar later verontschuldigt hij zich daarvoor en komt met een nieuw papier waarmee ALK een jaar in Australië mag blijven. Mij hoor je niet klagen!

Als de rust is teruggekeerd aan boord komt er iemand langs lopen die zich voorstelt als Peter. Het blijkt een vriend van Barry te zijn die door hem is ingeseind dat we zijn aangekomen. Barry is een zeilvriend die ik vorig jaar in een afgelegen atol in PNG, Ninigo heb ontmoet. Hij heeft me aangeboden met ALK aan de ponton voor zijn huis in Port Hinchinbrook te komen liggen. Een mooi aanbod! Peter biedt aan ons voor een kennismakingsritje door Townsville te rijden. Wat een ontvangst in Australië!

We rijden de hele stad door en als we langs een werf komen, maken we een stop in de 'chandlery'. Dat is heel lang geleden dat ik met ALK in een haven lag met een jachtwinkel in de buurt! Voor mij als een kind in de snoepwinkel en ik ga meteen op zoek naar onderdelen om een paar noodzakelijke reparaties te kunnen doen. En in mijn euforie koop ik meteen een gastlandvlaggetje voor AUD 80. Ik sta nog niet zo goed stil bij de omrekenkoers maar € 56 is natuurlijk een belachelijke prijs voor

zijn klein lapje stof wat je onder de zaling ophangt. But what the heck!

Drie dagen in Townsville vliegen voorbij. Ik ben de meeste tijd aan boord bezig maar Bastienne en Juan genieten van het landleven. Breakwater Marina ligt direct in de stad en bij The Strand, de wandelboulevard voor de Australische pantoffelparade. Met Bastienne ga ik 's avonds naar een speciale dansvoorstelling op het strand waarmee aandacht wordt gevraagd voor de bedreiging van eilanden in Torres Strait door de stijgende zeespiegel. Een dansgroep uit die regio geeft een indrukwekkende voorstelling. En we genieten elke avond van heerlijke gerechten die we lang niet hebben gegeten, gecomplementeerd met uitstekende Australische wijnen!

Barry heeft aangeboden met ons mee te zeilen van Townsville naar zijn jachthaven in Cardwell en nadat we op een maandagmorgen de laatste inkopen hebben gedaan, gaan we met onze 'loods' op weg. Dinsdagmiddag komen we al in Port Hinchinbrook aan en dan begrijp ik beter waarom Barry wilde meevaren. Hij had me al verteld dat je aan zijn ponton met laagwater in de modder vast zou liggen, maar de hele haven is verzand. We gaan voor de ingang voor anker in afwachting van hoogwater om naar binnen te varen.

Het is volgens Barry nog aan de vroege kant als we anker op gaan maar het zal niet lang duren voor het donker wordt, dus ik waag het erop. Met de sterke motor van ALK denk ik wel door een beetje blubber te kunnen ploegen. Maar dat valt tegen. Ook al volg ik de aanwijzingen van mijn 'loods', vlak voor de ponton lopen we toch vast. Met een flinke dot gas komen we weer los maar het water om ons heen is zwart van de prut die we opgewoeld hebben. Een paar meter meer naar bakboord komen we er wel doorheen en dan kan ik ALK tergend langzaam langsij de ponton krijgen waar Maryanne, de vrouw van Barry, al klaar staat met de landvasten. Niet dat we die nodig hebben want we liggen bijna muurvast in de modder geparkeerd! Maar we gaan naar springtij toe en de komende dagen wordt het hoogwater hoger dus we zullen ook weer los komen.

Met zijn allen drinken we aan boord een glaasje op de goede aankomst! Al snel komen er vrienden van Barry en Maryanne langs en zo is het meteen een gezellige boel aan boord. Het blijkt dat wij het eerste buitenlandse jacht zijn dat in Port Hinchinbrook afmeert.

's Avonds gaat het 'feest' verder in het prachtige huis van Barry en Maryanne en we genieten allemaal van een heerlijke curry die Maryanne heeft klaargemaakt.

Ik had me geen mooier welkom in Australië kunnen voorstellen!

ALK en Toroa, zij aan zij aan de steiger voor het huis van Barry in Port Hinchinbrook

Weggezakt in de modder met laagwater